

N:o 21.

Ank. till Riksd. Kansli den 15 Febr. 1886, kl. 12 midd.

Lag-Utskottets Utlåtande, i anledning af väckt motion om ändrad lydelse af 70 § i förordningen om kommunalstyrelse på landet den 21 Mars 1862.

I 70 § af förordningen om kommunalstyrelse på landet den 21 Mars 1862, sådant detta lagrum lyder enligt förordningen den 29 Juni 1866, stadgas:

»Öfver de skattskyldiga, som sina kommunalutskylder vid uppbördsstämman ej inbetalt, och för hvilka kommunalstämman ej beviljat afskrifning, upprättar kommunalnämnden restlängd, som inom två månader efter uppbördsstämmans afslutande skall till kronofogden i orten öfverlemnas; och åligger honom att de resterande utskylderna i vederbörlig ordning indrifva och till nämnden redovisa.

Vid indrifvandet af dessa medel eger kronofogden att såsom uppbördsprovision jemväl uttaga hos den restskyldige tre procent af det resterande beloppet.»

Jemlikt 6 § 4:o i stadgan angående fjerdingsmän den 1 Juni 1850, såsom denna punkt lyder enligt kungörelsen den 19 Maj 1876, åligger det fjerdingsman, att, när han derom anlitas, »biträda kronans uppbördsmän vid indrifning af oliqviderade kronoppbördsmedel eller kommunalutskylder, mot rättighet att för sålunda indrifna medel åtnjuta hälften af uppbördsmannens andel i stadgade stämmoböter eller af den honom medgifna uppbördsprovision».

Uti en inom Andra Kammaren afgifven motion, N:o 65, som blifvit till Lag-Utskottet öfverlemnad, anför Herr A. P. Lind, efter att hafva redogjort för innehållet af dessa bestämmelser:

Vid indrifvandet af de resterande kommunalutskylderna tillginge i allmänhet sålunda, att kronofogden icke direkt vände sig till fjerdingssmannen, utan begagnade kronolänsmannen som mellanlänk samt meddelade honom ordres att behörigen indrifva och redovisa dessa medel. Kronolänsmannen i sin ordning ansåge sig tvungen taga fjerdingssmannens hjälp i anspråk. Och som med indrifningen af dessa medel vore förenade stora kostnader och besvär, bland annat länsmannens eller fjerdingssmannens skyldighet att betala vittne, som biträdde vid utmätningen, ansåges det bra oegentligt och obilligt, att kronofogden för ringa eller intet besvär skulle uppbära hälften af indrifningsprocenten. Det vore efter motionärens förmenande mera öfverensstämmande med full rättvisa och billighet, att den, som egentligen verkstälde indrifvandet af resterande kommunalutskylder, denne må nu vara kronofogde, länsman eller fjerdingssman, helt och hållet finge bekomma denna procent.

På grund af hvad han sålunda anfört föreslår motionären, att Riksdagen ville för sin del besluta, att mom. 2 i 70 § af förordningen den 21 Mars 1862 angående kommunalstyrelse på landet, sådant detta lagrum lyder i Kongl. kungörelsen den 29 Juni 1866, måtte erhålla sådan förändrad lydelse:

Vid indrifvandet af dessa medel eger *indrifvaren* att såsom uppbördsprovision jemväl uttaga hos de restskyldige 3 procent af det resterande beloppet och densamma sig till godo beräkna.

Lag-Utskottet finner ej den föreslagna lagförändringen vara af behofvet påkallad. Kronofogden kan visserligen ej sjelf lägga hand vid alla förrättningar af ifrågavarande slag; men de utföras dock alltid på hans ansvar. Så länge förhållandet är sådant, är det ej heller obilligt, att uppbörds mannen erhåller andel af indrifningsprovisionen; och Utskottet föreställer sig, att kommunerna ej vilja afstå från den trygghet, som ligger deruti, att kronofogden ansvarar för indrifningsförrättningen.

Utskottet hemställer följaktligen,

att motionen icke må af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 15 Februari 1886.

På Lag-Utskottets vägnar:

AXEL BERGSTRÖM.
